

O AUTORZE

Stéphane Allix rozpoczyna przygodę z dziennikarstwem, przyłączając się nielegalnie, w wieku dziewiętnastu lat, do afgańskiej partyzantki w czasie sowieckiej okupacji Afganistanu. W tajemnicy przed rodzicami spędza kilka miesięcy od wiosny do lata 1988 roku w sercu Azji Środkowej u boku tych „bojowników o wolność”.

Jest samoukiem zafascynowanym zawodem reportera wojennego. Chce nim zostać za wszelką cenę. Gdzie najlepiej nauczyć się tego zawodu, jak nie w terenie? Udział w afgańskim konflikcie odcisnie głębokie piętno na duszy tego chłopaka.

Po powrocie do Francji Stéphane Allix zaczyna pisać teksty do swych fotoreportaży. Uczy się dziennikarstwa dzięki życzliwości kilku redaktorów naczelnych prasy codziennej i tygodników, którzy widząc zapał młodego człowieka, biorą go pod swe skrzydła. W kolejnych latach wyrusza w następną podróż do Azji, tym razem do Indii, Tybetu i Nepalu, gdzie koncentruje się na protestach Tybetańczyków przeciwko chińskiej inwazji. W listopadzie 1989 roku przeprowadza w Dharamsali wywiad z Dalajlamą. Jest to pierwsze z serii spotkań z tym wyjątkowym człowiekiem. W 1990 roku, kiedy zajmował się rewolucją wywołaną przez Partię Kongresową w Nepalu, Allix publikuje swój pierwszy artykuł w „Le Monde”. Pragnąc pozostać całkowicie niezależny, sam wybiera kierunki

geograficzne i tematy swych artykułów; chce poświęcić się krajom bądź zagadnieniom szczególnie skomplikowanym. Łącząc zdjęcia z tekstami, udaje mu się jako tako zarabiać na swojej pasji i zarazem pracy fotoreportera – wolnego strzelca. Choć, mimo wszystko, chude lata zdarzają się dość często.

Na przestrzeni lat przybywa nowych destynacji: Róg Afryki, Madagaskar, Iran, Pakistan, Kaukaz, Europa, Stany Zjednoczone. Od 1995 roku Stéphane Allix pracuje nad tematem produkcji opium i przemytem heroiny z Afganistanu – kraju, który stał się jej największym producentem w świecie. Zaczyna od wielomiesięcznych poszukiwań w terenie jako dziennikarz śledczy pracujący dla amerykańskiego pisarza Larry’ego Collinsa, który przygotowuje wtedy powieść z taką tematyką w tle. Allix zanurza się w kwestie czarnego rynku, organizacji przemytniczych oraz towarzyszącym im wojnom domowym i ruchom terrorystycznym, jak również poznaje od środka organizacje talibów. Opisuje to w 1988 roku w swojej pierwszej książce *La Petite Cuillère de Schéhérazade* („Łyzeczka Szeherezady”). Larry Collins, który patronuje temu projektowi, robi mu zaszczyt, pisząc do niej wstęp. Książka jako zapis podróży po szlakach przemytu narkotyków, od upraw maku w regionie Złotego Półksiężycza po wrota Europy, zostaje przyjęta przez specjalistów ds. wywiadu i walki z narkotykami jako ważna publikacja źródłowa. Jednocześnie Stéphane Allix współpracuje w tym zakresie z wieloma mediami, m.in. z miesięcznikiem „Le Monde diplomatique”, oraz z kanałami telewizyjnymi Arte, Canal+, France 2.

W 2000 roku zakłada w Kabulu afgański oddział Société des explorateurs français (Stowarzyszenie Francuskich Odkrywców). W tej przygodzie towarzyszą mu

w terenie dwaj bracia Thomas i Simon. Dwunastego kwietnia 2001 roku, gdy udają się na południe od Kabulu, Thomas ginie w wypadku samochodowym.

Śmierć brata jest dla Stéphane'a prawdziwym kataklizmem. Od tego dnia czuje, że egzystencjalne pytania, które targały nim do tej pory, lecz które udawało mu się uciszyć, tym razem muszą znaleźć odpowiedź. Dalsze życie, jakby się nic nie stało, nie ma sensu. Wygodnej codzienności brakuje rzeczy najistotniejszej. Co się z nami dzieje po śmierci? A z tego pytania wypływa kolejne nie mniej ważne: po co żyjemy?

Przez dwa lata dokonuje się metamorfoza i w 2003 roku Stéphane Allix zamyka ostatecznie rozdział reportażu wojennego, aby poświęcić się zgłębianiu tajemnic świadomości, zachowując jednakże i w tej tematyce dyscyplinę, metodykę i wymóg racjonalności dziennikarza śledczego.

Odkrywa wówczas, że nauka nie jest cytadelą ustalonych pewników, a wręcz przeciwnie: głęboko wstrząsa nią kolosalna rewolucja podająca w wątpliwość podstawy naszej wizji świata. Oto prawie wiek temu fizyka wykazała paradoksy naszej definicji rzeczywistości, a dziś dołączają do niej kolejne dyscypliny.

Badanie konsekwencji tej naukowej rewolucji daje Stéphane'owi Allixowi możliwość spotkania się z wieloma naukowcami z całego świata: fizykami, biologami, lekarzami, astrofizykami itd. Dzięki rozmowom z nimi stwierdza, że różne niewyjaśnione doświadczenia ludzkie nie są halucynacjami czy przywidzeniami, ale wręcz przeciwnie, są licznymi wyrazami tego, co zaczyna być uznawane w jak najbardziej racjonalnych środowiskach: nasza rzeczywistość ma wymiar niematerialny, energetyczny – innymi słowy – duchowy. Świadomość nie jest produktem naszego

materialnego mózgu. Jest najprawdopodobniej tym, co daje początek materii.

Ponieważ ta idea jest obecna w wielu duchowych tradycjach, od buddyizmu tybetańskiego po szamanizm, Stéphane Allix postanawia zająć się badaniem podobieństw między tzw. twardą nauką (fizyka kwantowa, biologia, astrofizyka itp.) a naukami humanistycznymi (psychologia, antropologia, psychiatria itd.), mając z jednej strony zjawiska „nadprzyrodzone”, z drugiej zaś tysiąclecia tradycyjnej wiedzy.

W końcu czerwca 2006 roku w Iquitos, peruwiańskiej części dżungli amazońskiej, Allix uczestniczy w międzynarodowej konferencji poświęconej szamanizmowi, w której biorą udział naukowcy z całego świata, psychologowie, antropologowie i szamani z Amazonii. Spotkanie z szamanizmem okazuje się punktem zwrotnym w jego życiu. Bezpośrednie i mocne doświadczenie odmiennych stanów świadomości staje się nowym źródłem poznania.

W kolejnym roku w lipcu Stéphane Allix zakłada INREES – Institut de recherche sur les expériences extraordinaires (Instytut Badań nad Zjawiskami Nadzwyczajnymi). Celem tej instytucji jest naukowe badanie zjawisk, które nazywamy nadzwyczajnymi czy wręcz nadprzyrodzonymi. W czasach, w których pojawiają się całkiem nowe pola wiedzy, INREES jest miejscem, gdzie można mówić o nauce i duchowości, o najnowszych badaniach nad świadomością, o życiu i śmierci oraz przybliżyć w sposób naukowy i metodyczny świat widzialny do świata niewidzialnego. Bez tabu, bez uprzedzeń, z otwartą głową, racjonalnie. W 2008 roku INREES rozpoczyna wydawać czasopismo „Inexploré”, najpierw w prenumeracie, następnie w wolnej sprzedaży.

Nowatorskie podejście podoba się mediom i w 2009 roku kanał telewizji francuskiej M6 powierza Stéphane'owi Allixowi stworzenie i prowadzenie serii filmów dokumentalnych *Enquêtes extraordinaires*. Kobieta, która dzieli z nim życie, Natacha Calestrémé reżyseruje większość odcinków. Na przestrzeni kilku lat staje się on specjalistą od „niezwykłych zjawisk” i zaczyna być zapraszany do mediów oraz publikuje wiele książek poświęconych tej tematyce.

Obecnie scedował kierownictwo INREES, aby całkowicie poświęcić się pisaniu i badaniu samego siebie.

W czerwcu 2013 roku w dniu śmierci ojca Stéphane Allix postanawia przeprowadzić eksperyment sprawdzający możliwości komunikowania się z zaświatami. W tym celu, nie mówiąc o tym nikomu, chowa do trumny ojca parę przedmiotów. Kilka miesięcy później udaje się do różnych mediów – osób, które twierdzą, że mogą się komunikować ze zmarłymi. Wyniki tego testu są zadziwiające. Allix opowiada o nich w swej książce *Test*, która staje się we Francji bestsellerem i zostaje przetłumaczona na wiele języków. W nowej powieści *Gdy byłem kimś innym* Stéphane Allix posuwa się jeszcze dalej w badaniu relacji między żywymi a umarłymi.